

«А ти си въ първий цвѣтъ на младостта;
Надъ твоего чело сѣнката на скърбъ
Не е минжала още. Твойтъ очи
До днесъ сълзи незамъглиха горки,
И твоего сърдце леѣе още
Мечти завѣтни, чисти и високи....
Въ сърдцето ми проникна ти, подобно
Мелодия възвишена и нѣжна, —
Подобно на мелодия отъ ново,
Кога да е, ти ще исчезнешъ пакъ....
Мъртвешкий сънъ не буди никой звукъ,
Мъртвешкий мракъ лучи не освѣтляватъ!
Мъртвецъ съмъ азъ, когото сж случайно
Забравили въвъ гроба да заровятъ....
Ще дойде край, но, Боже мой, кога?!»

Съсъ състраданье кротко се надъ него
Привождаха събуденитѣ вѣтки
И шепнѣха. Но вече тѣхний шепотъ
Не чуваше той, въ своята скърбъ унесенъ...
Въвъ своята уединена стая
Той влѣзе тихо. Струпани безъ редъ,
Купъ книги тамъ стояха, и надъ тѣхъ
Цигулката, едничката угѣха
На неговий безрадостенъ животъ.
На ламбата лучитѣ мъжделиви
100 Тамъ падаха на кжсъ отъ бѣла книга,
Испѣтрена съ слова нечетки... Излегъ
Подигна я той въ трепетна ржка: